

2009. október 9. péntek 19:00

Weber: Oberon – nyitány

Mozart: Fuvola-hárfa verseny K 299

Beethoven: VII. szimfónia

Molnár Krisztina – fuvola

Bábel Klára – hárfa

Vezényel: Hollerung Gábor

A koncert első számaként Weber utolsó alkotásának, Oberon című operájának előjátéka hangzik el. A nyitányban a szimbolikus jelentőséggel bíró kürt hangjaira kelnek életre a darab a hősei, majd – a hagyományoknak megfelelően – sorra felhangoznak az opera legjellegzetesebb dallamai, köztük például a híres „Óceán-ária” melódiája is. A nyitány egésze, de különösen briliáns zárószakasza a komponista nagyszerű szakmai tudását és kifogyhatatlan zenei fantáziáját bizonyítja.

Bábel Klára

Ezt követően a zenetörténet egyik legnagyobb géniusza, Mozart műve csendül fel. 1778 nyarán, mikor Mozart Párizsban járt, pártfogója, Grimm báró közbenjárt érdekében Guines hercegnél és kieszközölte, hogy az fogadja a fiatal muzsikust. Mozart levelében elragadtatással emlékezett meg arról, milyen hasonlíthatatlanul szépen fuvolázott a herceg, leánya pedig milyen nagyszerűen hárfázott. A látogatás végén Guines herceg versenyművet rendelt Mozartnál a maga és leánya számára. A komponista az ifjú hárfaművésznőt tanította is egy ideig, de ennek az együttműködésnek csak a zenetörténet látta hasznát, Mozart viszont nem: mikor a hercegis asszony eljegyzése véget vetett a zeneleckéknek, a koldusnak való szégyenletes alamizsnát felháborodottan utasította vissza. A C-dúr fuvola-hárfa-verseny a könnyed és elegáns társasági muzsika egyik remekművé példája. Igen érdekes a zárótétel, amelynek témáját a Kis éji zene románcában fogalmazta meg végleges alakjában a zeneszerző.

Molnár Krisztina

A hangverseny második részében Beethoven egyik legnagyobb hatású szimfóniáját hallhatjuk. A gyors egymásutánban írt és egyszerre bemutatott V. és VI. szimfónia után három évig nem születik szimfónia Beethoven műhelyében, de egyéb nagyobb szabású zenekari darab sem. 1811-ben viszont egyszerre két szimfóniát ír, a Hetediket és a Nyolcadikat. A VII. szimfóniát „A tánc apoteózisának” nevezik, és ha a tánc mibenlétét elsősorban a ritmusban véljük megtalálni, úgy ez az elnevezés találó. A VII. szimfónia valóban ritmusával vésődik bele a hallgató tudatába, és egyes tételeinek is sajátos ritmikája adja egyéni arcélét. Az első tétel kihegyezett siciliano ritmusával, a második híres lépő adoniszi soraival, a harmadik sziporkázó zenei szöveteivel, a negyedik pedig orgiasztikus fináléjával tűnik ki. Közel járhat az igazsághoz az a feltevés, amely szerint az antik görög költészet hatása nyomta rá bélyegét a szimfónia klasszikus metrumaira.